

Overskudets Anvendelse til Krigsudgifter, Befæstningsanlæg osv. og ere knebne paa Finantsloven, saa knebne, at vi efter Mindretallets, i øvrigt aldeles urigtige, Mening endog derved staae vigtige Statsøiemed. Denne Slutning er ikke rigtig; det er en ganske almindelig Økonomi, som Flertallet netop under disse Omstændigheder anser det for dobbelt Pligt strengt nøieføende at udvise, for at ikke den Tilbøielighed, som naturligt kan opstaa til at give mange Penge ud, fordi man har for mange Penge i Lommen, skal gribe om sig til Skade for Befolkningen. Vi glemme aldrig, hvad man maatte fra den anden Side er tilbøielig til at glemme, at Statskassens Penge ere og blive Befolkningens. — Foruden Krigsskatten foreslaa vi kun at eftergive det Beløb, den spanske Handelstraktat medfører, og derom antager jeg ikke, der er nogen Meningsforskjel, eftersom jo endog Regjeringen ikke har krævet Erstatning derfor. Det er i øvrigt ganske betegnende, at den ærde Regjering har villet eftergive et Beløb af 500,000 Kr. af de nuværende og 6—700,000 Kr. af de paaregnede Toldindtægter i et saadant Diemed, medens Regjeringen har været saa strengt paaholdende overfor alle Krav fra Thingets Side paa Eftergivelse af Toldindtægter, at den endog oprindeligt har sagt, at den ikke vilde eftergive noget som helst Beløb, og senere, at den maatte kunde komme til at eftergive højst et Par Hundrede Tusind Kroner. Det Diemed, der her er Tale om, staaer langt tilbage for de Diemed, som vilde opfyldes ved Toldloven. Det ærde Mindretal skal derfor ikke skrive de to Trediedele Mill. Kr. som Følge af Handelstraktaten paa Flertallets Regning, det maa udelukkende skrive dem paa Regjeringens Regning. — Hvad der oversteg dette, var det, som man i Fjor tænkte paa at erstatte ved Hjælp af en Brændevins- og Ølstat, og som Udvalgets Flertal og dette Thing efter Flertallets Forslag forbeholdt sig at erstatte ved andre Skatter, uden nærmere at udtale sig om, ved hvilken Skat det skulde ske. Denne Vej kunne vi nu ikke gaa. Vilde vi hurtigt naa et Resultat, skulde vi ikke forbyde os i Forhandlinger af denne Art. At indlade sig paa Forhandling om en Ølstat og en Brændevinsstat vilde efter Flertallets Mening under de nuværende Omstændigheder være dobbelt uforvarsligt, hvad man end ellers maatte mene derom. Der har tidligere været forskjellige Meninger derom hos Flertallet, men under disse Omstændigheder, hvor vi staae lige overfor en betydelig Medsættelse af Vintolden og overfor en Forpligtelse til ikke at forhøje Tolden paa Sydfrugter, vilde vi ikke kunne gaa til en

Forhøielse af Brændevinsafgiften og til en Ølstat eller overhovedet staae Kompensation ad denne Vej, og i det Hele taget maa Flertallet sige, at ny Stattepaalæg i et saadant Diemed vilde næppe være ganske paa deres Plads. Mindretallet undrer sig rigtigt nok over, at vi have kunnet sige det, og Udtrykket kunde maatte ogsaa modificeres noget. Man kunde maatte nok finde en Skat, der vilde ramme netop Vindrifterne, maatte man nok kunde formulere en saadan Skat, f. Ex. en Skat paa det Høstkorn, som overstiger 12 Ddr., og Indtægter over 10,000 Kr. Hvis man lagde en særlig Skat derpaa, vilde man vistnok særlig ramme Vindrifterne, og naar Mindretallet undrer sig over, at der staaer saa bestemt, at enhver anden Skat vilde man finde uforvarselig under de nuværende Forhold, skal jeg gjerne give Anvisning paa, at det paa denne Maade kunde faae en Skat, men Flertallet har som sagt ikke tænkt paa denne Udvei, som Mindretallet maatte har havt for Øie, da det gjorde denne Indvendning. Men selv om man overhovedet havde Udset til at kunne enes om en Skattelov til at dække den Del, som man altsaa ikke skulde eftergive, eller omtrent $2\frac{3}{4}$ Mill., vilde det dog utvivlsomt tage saa lang Tid, inden man blev enig derom, at det af den Grund vilde være ubensigtsmæssigt under de nuværende Forhold at forbyde sig i Overveielser deraf. Det Forslag, Flertallet har stillet for at komme bort deraf, er ikke nogen ny Tanke, men en Tanke, der har været fremme i tidligere Toldudvalg, og som ogsaa tidligere Ministre have været inde paa, og jeg tror derfor ikke, at det kan betragtes som hørende til den Art Forslag, der maa erklæres for uantagelige for enhver Regjering, hvilket jo er Indlingsudtrykket fra høire Side her i Salen og ligeledes fra Ministerbænken; thi jaavel Finantsminister Krieger i 1873 som Fenger, der havde været Finantsminister Aaret iforveien, vare under Toldforhandlingerne i 1872—73 stærkt inde paa denne Tanke, og den har senere været fremme, men har ikke fundet Tilslutning under de daværende Omstændigheder hos den følgende Finantsminister Fønnesbech. Senere har den ikke været fremme, men det er vel muligt, at den vilde være kommen frem allerede ifjor, dersom man havde ladet Toldfagen løbe ud til et Fællesudvalg, og man der ikke havde enedes om en Skat, ved hvilken der kunde tilveiebringes Kompensation. Det ligger ogsaa meget nær at gaa den Vej. Nu indvender Mindretallet rigtigt nok, at paa den Maade lægger man hele Byrden paa Toldindtægten, men det gjør man ingenlunde paa een Gang, og man gjør det kun betingelsesvis, nemlig